

Sygn. akt. X P 908/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. we Wrocławiu

przy udziale -----

sprawy z powództwa G. U.

przeciwko (...) spółka z o.o. we W.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt X P 908/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 października 2015 r. (data stempla pocztowego) powód, G. U., wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wydanego przez stronę pozwaną, (...) Sp. z o.o. we W., w punkcie 4 ppkt 8 poprzez stwierdzenie, że powód w okresie od 2 października 2011 r. do 19 września 2015 r. stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych lub wg zestawienia kosztów (k. 3 – 8).

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powód wskazał, że dnia 27 września 2011 r. strony zawarły umowę o pracę na czas określony 3 miesięcy. Powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w ruchu międzynarodowym. Dnia 31 grudnia 2011 r. między stronami zawarta została umowa o pracę na czas określony 20 lat, zatrudniająca powoda na tożsamym stanowisku pracy. Dnia 13 sierpnia 2014 r. strony rozwiązały na mocy porozumienia w/w umowę. Jeszcze tego samego dnia strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. (także dotyczącą stanowiska kierowcy samochodu ciężarowego w ruchu międzynarodowym). Dnia 2 lutego 2015 r. na mocy aneksu do umowy strony postanowiły zmienić czas, na jaki została zawarta umowa z określonego na nieokreślony. Pismem z dnia 30 sierpnia 2015 r. strona pozwana złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę (pod sygn. akt X P 763/15 toczy się postępowanie w sprawie z odwołania powoda od rozwiązania umowy o pracę). W dniu 25 września 2015 r. powodowi wręczone zostało świadectwo pracy,

o którego sprostowanie powód wystąpił z dniem 29 września 2015 r. Pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy.

Powód wskazał, że w spornym okresie stale i nieprzerwanie wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy cysterny w ruchu międzynarodowym. Praca kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej jest zaś pracą o szczególnym charakterze. Kontrola Państwowej Inspekcji Pracy wykazała jednoznacznie, że charakter i rodzaj wykonywanej pracy kierowcy przed 31 marca 2013 r. i po 1 kwietnia 2013 r. niczym się nie różni.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, (...) Sp. z o.o. we W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej spółki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 36 – 44).

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że z uwagi na fakt złożenia w dniu 30 sierpnia 2015 r. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, pozwana spółka wystawiła powodowi w dniu 21 września 2015 r. zbiorcze świadectwo pracy, w którym wskazała, w jakim okresie powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Kolejno strona pozwana podała, że w załączniku nr 2 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, przedstawiony został wykaz prac o szczególnym charakterze, który klasyfikuje w punkcie 10 pracę kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. w dniu 30 września 1957r.

Mając na uwadze powyższe strona pozwana podała, że powód jak i inni pracownicy pozwanej spółki, w przeważającej części czasu pracy wykonywał pracę polegającą na przewozie materiałów neutralnych i niezakwalifikowanych jako niebezpieczne. Oprócz tych przewozów powód dokonywał przewozów towarów zakwalifikowanych jako niebezpieczne, jednakże ilość tych przewozów nie pozwala na przyjęcie i ustalenie, że powód w/w pracę wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy i stale. Celem uzasadnienia powyższego, strona pozwana podała, że od początku trwania zatrudnienia w spółce, powód przez około 50% wymiaru czasu pracy przewoził takie substancje jak: oleje spożywcze, oleje przemysłowe, tłuszcz, parafinę i chemię neutralną, co potwierdza szereg dokumentów przewozowych CRM w których wskazane jest przez nadawcę, jakiego rodzaju substancje i towary są przewożone w cysternach. W/w substancje – jak podała – nie są towarami niebezpiecznymi wskazanymi w Umowie europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), zaś w przypadku ich transportu nie używa się również oznaczeń UN (odpowiadającego towarom niebezpiecznym) i odpowiedniego numeru oraz co istotne, w przypadku przewozu takich towarów i wykonywania pracy kierowcy, po załadunku towarów zakwalifikowanych jako niebezpieczne do samochodu, konieczne jest otworzenie tablic ostrzegawczych barwy pomarańczowej na pojeździe, które wskazują i potwierdzają przewóz towarów niebezpiecznych.

Kolejno strona pozwana podała, że w skład jej floty wchodzi również samochody posiadające jedynie plandeki i palety, a nie tylko cysterny. Wskazała, że zarówno powód jak i pozostali pracownicy wykonywali również obowiązki służbowe poruszając się tymi pojazdami, co oznacza, że w tym czasie powód również nie wykonywał pracy kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne, wskazanej w załączniku nr 2 pkt 10 ustawy.

Wobec powyższego strona pozwana powołując się na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 września 2011r., sygn. akt I OSK 438/11 oraz z dnia 7 września 2011r., sygn. akt I OSK 424/11, podniosła, iż w sytuacji, gdy pracownik prócz pracy wskazanej w załączniku nr 2 do ustawy, wykonuje w ramach powierzonych mu obowiązków i w ramach dobowej miary czasu pracy w znacznej części inne prace, które nie oddziałują szkodliwie na organizm pracownika, należy uznać, że pracownik w pełnym wymiarze czasu pracy nie wykonuje pracy o szczególnym charakterze.

Dodatkowo strona pozwana podała, że w dniach od 14 do 19 maja 2015 r. odbyła się u niej kontrola Państwowej Inspekcji Pracy, w trakcie której nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości w zakresie wykonywania przez powoda pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Ponadto strona pozwana wskazała, że w okresie zatrudnienia powoda w pozwanej spółce, Państwowa Inspekcja Pracy nigdy nie wydała nakazu w sprawie umieszczenia go w ewidencji pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zatem nie skorzystała z uprawnienia przewidzianego w art. 11a ustawy z dnia 11 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Przeważającym przedmiotem prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej jest transport drogowy towarów. Oprócz tego pozwana spółka zajmuje się m.in. magazynowaniem i przechowywaniem pozostałych towarów, działalnością usługową wspomagającą transport lądowy, przeładunkiem towarów w pozostałych punktach przeładunkowych.

Dowód: Wydruk z KRS (k. 52 – 57)

Powód G. U. pozostawał zatrudniony u strony pozwanej na podstawie kolejnych umów o pracę: z dnia 27 września 2011 r., zawartej na okres próbny trzech miesięcy do dnia 31 grudnia 2011 r., z dnia 21 grudnia 2011 r., zawartej na czas określony do dnia 31 grudnia 2032 r. (którą strony rozwiązały z dniem 31 sierpnia 2014 r. na mocy porozumienia stron) oraz z dnia 13 sierpnia 2014 r. zawartej na czas określony do dnia 31 sierpnia 2017 r.

Powód zatrudniony został na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w ruchu międzynarodowym w pełnym wymiarze czasu pracy.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 2 205 zł brutto (1 556,45 zł netto).

Powód posiada uprawnienia do przewożenia substancji niebezpiecznych ADR od 10.10.2009 r. do 10.10.2019 r.

Dowód: Akta osobowe powoda (w załączeniu do akt sprawy), w tym:

- umowa o pracę z dn. 27.09.2011 r. na okres próbny;
- umowa o pracę z dn. 31.12.2011 r. na czas określony;
- rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron z dn. 13.08.2014 r.;
- umowa o pracę z dn. 13.08.2014 r. na czas określony;
- zaświadczenie o przeszkoleniu kierowcy ADR k. 375-378

W zakresie prowadzonej działalności gospodarczej pozwana spółka realizuje międzynarodowy przewóz towarów, w tym chemii płynnej, w skład której wchodziły zarówno substancje niebezpieczne (substancje łatwopalne, środki ochrony roślin, dodatki do paliw płynnych) jak i towary neutralne (oleje spożywcze i przemysłowe, tłuszcze, parafina, inna chemia neutralna).

Na wyposażeniu spółki znajdują się cysterny homologowane do przewozu substancji niebezpiecznych, które mogą służyć także do przewożenia substancji neutralnych, oraz pojazdy posiadające plandeki i palety (służące wyłącznie do przewozu towarów neutralnych).

Każdy z zatrudnianych przez pozwaną spółkę kierowców musiał posiadać uprawnienia do przewożenia substancji niebezpiecznych. U strony pozwanej nie istniał podział na pracowników, którzy zajmowali się przewozem produktów danej kategorii, tj. wyłącznie produktów niebezpiecznych bądź wyłącznie produktów neutralnych. Pojazdy będące na

wyposażeniu spółki nie były w związku z tym przypisywane odgórnie do danego pracownika. Często praktyką była zmiana naczep pomiędzy kierowcami na danej trasie.

Kierowcy pracowali u strony pozwanej w równoważnym systemie czasu pracy (3 tygodnie w trasie, 1 tydzień w domu). Nie było reguły, kiedy kierowca przewoził materiał niebezpieczny, a kiedy neutralny. Zdarzało się, że kierowca przez 2 – 3 tygodnie przewoził jedynie materiały niebezpieczne, a następnie przez 2 – 3 tygodnie jedynie materiały neutralne.

Bywało również tak, że w okresie trzytygodniowej trasy kierowca zajmował się transportem zarówno towarów neutralnych, jak i towarów niebezpiecznych.

Przewóz towarów niebezpiecznych możliwy był po uprzednim oznakowaniu pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej. Przed wyjazdem w trasę każdy z kierowców otrzymywał międzynarodowy list przewozowy CRM, w którym oznaczony był przewożony produkt (w tym oznaczano numer produktu według klasyfikacji towarów niebezpiecznych). Przejazdy na danej trasie dokumentowane były także poprzez raporty drogowe. W treści raportu drogowego oznaczano trasę, po której poruszał się kierowca (w tym miejsce załadunku, postojów i rozładunku) oraz numer listu przewozowego. Część formularzy raportów drogowych zawierała także pole „Adr. goods/Guter”, którego zaznaczenie krzyżykiem oznaczało, że przewożony jest towar niebezpieczny.

Powód wykonywał pracę na takich samych zasadach jak pozostali kierowcy, zatrudniani przez pozwaną spółkę.

Dowód: Zeznania świadka P. M. (k. 113, 114; płyta CD)

Zeznania świadka T. W. (k. 114; płyta CD)

Zeznania świadka P. W. (k. 114, 115; płyta CD)

Zeznania świadka K. C. (k. 113; płyta CD)

Przesłuchanie powoda (k. 239, 240; płyta CD)

Listy przewozowe CRM (k. 62 – 86, 133 – 209)

Raporty drogowe (w załączeniu do akt sprawy)

Pozwana spółka nie ewidencjonowała nigdy przewożonych przez kierowców towarów.

Nadto do kwietnia 2013 r. w pozwanej spółce nie była prowadzona ewidencja pracowników zatrudnionych jako kierowcy wykonujący pracę w warunkach szczególnych związanych z przewozem towarów niebezpiecznych pojazdami, co wynikało z faktu, że przewozy takie wykonywane były w niewielkim zakresie i nie w sposób stały.

Dowód: Przesłuchanie powoda (k. 239, 240; płyta CD)

Zeznania świadka P. M. (k. 113, 114; płyta CD)

Zeznania świadka K. C. (k. 113; płyta CD)

Zeznania świadka P. W. (k. 114,115; płyta CD)

Na początku roku 2013 kierowcy zatrudnieni w spółce zaczęli zgłaszać postulaty, żeby spółka odprowadzała za nich składki na emerytury pomostowe z tytułu transportu towarów niebezpiecznych. Pełnomocnik spółki – P. M. – przedstawił w/w postulaty zarządowi spółki, który wyraził zgodę na odprowadzanie składek na Fundusz Emerytur Pomostowych w stosunku do wszystkich pracowników spółki – wobec faktu, że składka nie była, w ocenie zarządu, wysoka – mimo, iż z przeprowadzonych ustaleń wynikało, iż kierowcy nie wykonują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych poprzez przewóz towarów niebezpiecznych.

W związku z tym w kwietniu 2013 r. została utworzona ewidencja pracowników zatrudnionych jako kierowcy, którzy wykonują pracę w warunkach szczególnych związanych z przewozem towarów niebezpiecznych pojazdami, na którą wpisani zostali wszyscy pracownicy spółki.

Jednocześnie strona pozwana, począwszy od dnia 1 kwietnia 2013 r. zaczęła odprowadzać składki na Fundusz Emerytur Pomostowych w stosunku do wszystkich pracowników spółki.

Strona pozwana w dalszym ciągu nie prowadziła jednak ewidencji przewozów produktów niebezpiecznych wykonywanych przez danego pracownika.

Zasady przewozu towarów są w pozwanej spółce niezmiennie przynajmniej od 6 lat. W szczególności nie nastąpiła żadna zmiana w zasadach wykonywanej przez kierowców pracy od dnia 1 kwietnia 2013 r.

Dowód: Zeznania świadka K. C. (k. 113; płyta CD)

Zeznania świadka P. M. (k. 113; 114; płyta CD)

Zeznania świadka T. W. (k. 114; płyta CD)

Zeznania świadka P. W. (k. 114,115; płyta CD)

Przesłuchanie powoda (k. 239, 240; płyta CD)

W okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 28 marca 2013 r. powód przez 120 dni przewoził produkty niebezpieczne, a przez 101 dni produkty neutralne. Przewóz towarów niebezpiecznych stanowił około 54 % wszystkich przewozów realizowanych przez powoda.

Dowód: Opinia biegłego sądowego z dn. 26.08.2016 r. (k. 291 – 306)

Uzupełniająca opinia biegłego sądowego z dn. 24.10.2016 r. (k. 328 – 335)

W dniach 14 – 19 maja 2015 r. u strony pozwanej przeprowadzona została kontrola Państwowej Inspekcji Pracy. Kontrola odbyła się w związku z pismem ZUS z dnia 23 kwietnia 2015 r. skierowanym do Państwowej Inspekcji Pracy we W. o sprawdzenie, czy u pracodawcy pracownicy świadczą pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. W toku kontroli ustalono, że pracodawca przewozi towary niebezpieczne w stały sposób od dnia 1 kwietnia 2013 r., natomiast przed tym dniem przewozy nie były wykonywane przez kierowców w sposób stały i nieprzerwany. W czasie kontroli nie wydano decyzji ustnych, poleceń ani nie udzielono porad.

Dowód: Protokół kontroli PIP z dn. 19.05.2015 r. (k. 88 – 92)

Zeznania świadka W. Ż. (k. 115; płyta CD)

Pismem z dnia 30 sierpnia 2015 r. strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z dnia 13 sierpnia 2014 r. z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który upłynął z dniem 19 września 2015 r.

W dniu 25 września 2015 r. powodowi doręczono zostało wystawione przez stronę pozwaną w dniu 21 września 2015 r. świadectwo pracy, w którym wskazano m.in., że w okresie zatrudnienia, tj. od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r. powód wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego w ruchu międzynarodowym w pełnym wymiarze etatu (pkt 2 świadectwa pracy), oraz że w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 19 września 2015 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych

(ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r., tj. pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (pkt 4 podpunkt 8 świadectwa pracy).

W wiadomości e – mail z dnia 29 września 2015 r. powód zwrócił się do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy m.in. w punkcie 4 podpunkt 8 (poprzez wskazanie, że pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze powód wykonywał w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r.).

W odpowiedzi pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy wskazując, że w okresie zatrudnienia od dnia 2 października 2011 r. do dnia 31 marca 2013 r. praca powoda nie spełniała warunków niezbędnych do uznania jej jako pracy wykonywanej w szczególnym charakterze.

Dowód: Akta osobowe powoda (w załączeniu do akt sprawy), w tym:

- rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dn.30.08.2015 r.;
- świadectwo pracy z dn. 21.09.2015 r. wraz z dowodem odbioru.

Wiadomość e – mail z dn. 29.09.2015 r. (k. 20)

Odpowiedź na wezwanie dot. sprostowania świadectwa (k. 21 – 22)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się sprostowania wydanego przez stronę pozwaną świadectwa pracy poprzez wpisanie w punkcie 4 podpunkt 8 świadectwa pracy, że powód w okresie od 2 października 2011 r. do 19 września 2015 r. stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r.

Przedmiotem niniejszego postępowania było więc ustalenie, czy powód stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r. wykonywał pracę kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne (ADR).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie był fakt, iż w okresie zatrudnienia u strony pozwanej, tj. w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r. powód wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w ruchu międzynarodowym. Strony były ponadto zgodne, że w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce powód przewoził zarówno towary niebezpieczne, jak i towary neutralne.

Powyższe okoliczności znajdują ponadto potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w treści dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda, w dokumentach CRM oraz kartach drogowych, jak również zeznaniach świadków, którzy potwierdzili zakres czynności realizowanych przez powoda na zajmowanym przez niego stanowisku kierowcy, i wyjaśnieniach samego powoda.

Procedując w niniejszej sprawie Sąd oparł rozstrzygnięcie na całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. dowodach z dokumentów wskazanych w treści uzasadnienia, których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości stron ani Sądu, a które pozwoliły na odtworzenie najistotniejszych dla sprawy faktów, a także na osobowych środkach dowodowych. Zeznania słuchanych w sprawie świadków K. C., P. M., T. W., P. W. i W. Ż. Sąd uznał za wiarygodne, jako że były one co do zasady spójne, logiczne i rzeczowe. Pracownicy pozwanej spółki, którzy wykonywali pracę na stanowisku tożsamym ze stanowiskiem zajmowanym przez powoda, tj. K. C., T. W. i P. W. jedomyślnie wskazywali, iż w okresie zatrudnienia w spółce zajmowali się przewozem zarówno towarów

niebezpiecznych jak i neutralnych, co dotyczyło wszystkich kierowców, w tym powoda. Powyższa okoliczność znalazła potwierdzenie w zeznaniach P. M., a także w wyjaśnieniach samego powoda. Podkreślić należy przy tym, że Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków w zakresie, w jakim nie korespondowały one z wnioskami płynącymi z dowodów z dokumentów, tj. w zakresie, w jakim świadkowie wskazywali w jakim stosunku do przewozu towarów neutralnych pozostawały świadczone przez powoda przewozy towarów niebezpiecznych.

Sąd pominął dowód z przesłuchania strony pozwanej wobec wniosku pełnomocnika strony pozwanej.

Przechodząc do oceny zasadności zgłoszonego i podtrzymywanego przez powoda żądania Sąd zważył, co następuje.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 97 § 2¹ k.p., w myśl którego pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód wyczerpał tryb reklamacyjny, do którego obligował go cytowany przepis. Powód otrzymał świadectwo pracy w dniu 25 września 2015 r., a o jego sprostowanie zwrócił się do pracodawcy w dniu 29 września 2015 r., zatem z zachowaniem siedmiodniowego terminu wskazanego w cytowanym przepisie Kodeksu pracy. Strona pozwana nie uwzględniła wniosku powoda, o czym poinformowała go w wiadomości e – mail z dnia 6 października 2015 r. Odmowa sprostowania świadectwa pracy zaktualizowała możliwość wystąpienia przez powoda na drogę sądową w określonym przez ustawodawcę siedmiodniowym terminie, którego powód dochował, wnosząc pozew w dniu 13 października 2015 r.

Zgodnie z treścią art. 97 § 2 k.p. w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Dodatkowo w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy także podać informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach. Szczegółowa treść świadectwa pracy określona została natomiast w przepisie § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282 ze zm.), zgodnie z którym w ust. 4 pkt 8 świadectwa pracy pracodawca wskazuje okres zatrudnienia pracownika przy wykonywaniu prac, o których mowa w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – na stanowiskach ustalonych zgodnie z § 1 ust. 2 tego rozporządzenia.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się sprostowania świadectwa pracy właśnie w ust. 4 pkt 8 świadectwa poprzez wpisanie, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując pracę kierowcy pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. w dniu 30 września 1957 r.

Definicję pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze zawiera ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz.U. z 2015 r. poz. 965), która w art. 3 ust. 1 stanowi, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku

emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się. Wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych).

Zgodnie zaś z załącznikiem nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, stanowiącym wykaz prac o szczególnym charakterze, taki charakter mają m.in. prace kierowców pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r. (załącznik nr 2 lp. 10).

Podkreślenia wymaga jednak, że z treści przepisu art. 3 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych wynika jednoznacznie, że za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3.

W orzecznictwie zaś ugruntowane stało się już stanowisko, w myśl którego praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2013 r., II UK 190/12, Legalis nr 722363; z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, Legalis).

Nadto zgodnie z treścią wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 września 2011 r., wydanego w sprawie o sygn. akt I OSK 423/11 (LEX nr 1084623), za pracownika wykonującego pracę o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych należy traktować tylko tego pracownika, który w pełnym wymiarze czasu pracy wykonuje prace na stanowisku wymienionym w załączniku nr 2 do ustawy. Określone w umowie o pracę zatrudnienie pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy musi zatem faktycznie oznaczać, że w takim właśnie wymiarze pracownik jest zatrudniony na stanowisku zakwalifikowanym do stanowisk pracy o szczególnym charakterze.

Wobec powyższego ponownie zaznaczyć należy, iż fakt wykonywania przez powoda pracy na stanowisku kierowcy transportu międzynarodowego oraz przewożenia m.in. towarów niebezpiecznych (ADR) nie był kwestionowany przez stronę pozwaną, która jednak konsekwentnie wskazywała, iż przewożenie towarów niebezpiecznych nie było jedynym zadaniem realizowanym w okresie zatrudnienia przez powoda. Strona pozwana podnosiła, że powód przez około 50% wymiaru czasu pracy przewoził takie substancje, jak oleje spożywcze, oleje przemysłowe, tłuszcz, parafinę i chemię neutralną.

Z uwagi na powyższe konieczne było ustalenie, w jakim wymiarze powód wykonywał prace polegające na przewożeniu towarów niebezpiecznych, a w szczególności czy czynności te realizował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Chociaż obowiązek dowodowy w powyższym zakresie obciążał powoda (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), to jednak analiza przedłożonych przez powoda (bądź przez stronę pozwaną na wniosek powoda) dokumentów (w szczególności listy przewozowe CRM, karty drogowe) wymagała wiedzy specjalistycznej. Z tego względu Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia, czy powód w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 19 września 2015 r. świadczył pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze jako kierowca pojazdów przewożących towary niebezpieczne wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dot. międzynarodowego przewozu

drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzonej w G. dnia 30 września 1957 r., z uwzględnieniem, czym różnił się sposób wykonywania przez powoda obowiązków przed i po 1 kwietnia 2013 r.

W opinii z dnia 26 sierpnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, analizy czasu pracy kierowców, odczytów tarcz tachografu oraz odczytu z tachografów cyfrowych w sposób szczegółowy ustalił, w jakich dniach (w okresie od dnia 2 października 2011 r. do dnia 28 marca 2013 r.) powód przewoził towary niebezpieczne, a w jakich dniach towary neutralne. Powyższych ustaleń biegły sądowy dokonał w oparciu o analizę dokumentacji przewozowej CMR oraz tych kart drogowych, które zawierały rubrykę o nazwie „adr. goods”, w której oznaczano charakter przewożonych towarów (zaznaczenie krzyżykiem tej rubryki oznaczało, że przewożony towar zaklasyfikowano jako niebezpieczny).

Z powołanej opinii (a także z przedłożonej przez biegłego w dniu 24 października 2016 r. opinii uzupełniającej) wynika, że we wskazanym okresie powód przewoził towary w sumie przez ok. 221 dni, z czego przez ok. 120 dni powód przewoził towary niebezpieczne. Przewóz towarów niebezpiecznych stanowił więc ok. 54 % wykonywanych przez powoda przewozów.

Nie sposób pominąć także faktu, że z notatek przedstawionych przez powoda, które również podlegały analizie biegłego sądowego, wynika, że przewóz towarów niebezpiecznych stanowił ok. 74 % wszystkich przewozów wykonanych przez powoda.

Co prawda w przedmiotowej opinii biegły sądowy nie udzielił wprost odpowiedzi na pytanie Sądu, bowiem nie wskazał, czy powód świadczył pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze, to jednak z przedstawionych przez biegłego zestawień można z łatwością wywieść odpowiedź na przedmiotowe pytanie. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zanegowania stanowiska biegłego, jeśli wziąć pod uwagę szczegółowe podejście biegłego do przedstawionego mu problemu, które znalazło wyraz w analizie każdego z dokumentów, które poświadczały dokonane przez powoda przewozy.

Biegli sądowi obowiązani są orzekać zgodnie z wiedzą specjalistyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Pole ich orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami poza obowiązującymi przepisami.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Podkreślić należy przy tym, że sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r., sygn. akt I PR 148/90, OSP 1991/11/300).

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz – mimo braku wiadomości specjalnych – ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu należało uznać, że powód, podobnie jak pozostali pracownicy spółki, zajmował się transportem zarówno materiałów niebezpiecznych jak i materiałów neutralnych, wobec czego nie sposób jest uznać, że praca w szczególnych warunkach była wykonywana przez powoda stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie).

Ocena Sądu znajduje potwierdzenie także w zeznaniach słuchanych w sprawie świadków, w szczególności pracowników pozwanej spółki, tj. K. C., T. W. i P. W.. Powołani świadkowie jednoznacznie wskazali, że w okresie zatrudnienia u strony pozwanej zajmowali się, podobnie jak powód, przewozem towarów niebezpiecznych, jak również towarów neutralnych. Świadek K. C. wskazał, że powód woził to samo co świadek, czyli materiały niebezpieczne i materiały neutralne. Jak ponadto dodał świadek C., nie było reguły jak długo jeździło się z określonymi materiałami – zdarzało się, że świadek przez 2 – 3 tygodnie jeździł z materiałami niebezpiecznymi, po czym przez 2 – 3 tygodnie przewoził wyłącznie materiały neutralne. W podobnym tonie wypowiadał się świadek T. W., który określił ponadto, że przewóz materiałów niebezpiecznych stanowił w przypadku świadka ok. 80 % wszystkich przewozów. Świadek P. W. był ponadto przekonany, że powód przewoził materiały niebezpieczne na poziomie nie niższym niż 50 % wszystkich przewozów.

Istotne w tym przedmiocie okazały się także zeznania świadka P. M. – pełnomocnika strony pozwanej – który podobnie jak pozostali świadkowie podawał m.in., że w spółce nie było podziału na osoby, które przewoziły wyłącznie towary niebezpieczne bądź wyłącznie towary neutralne, a także że przewóz towarów niebezpiecznych stanowiło ok. 50 % wszystkich przewozów realizowanych przez pracowników (w tym powoda).

Także z wyjaśnień samego powoda, jak również z przedłożonych przez powoda notatek, które podlegały analizie biegłego sądowego wynika, że powód nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewozu materiałów niebezpiecznych.

Sąd miał na uwadze fakt, że charakter pracy powoda nie uległ zmianie na przestrzeni całego okresu zatrudnienia powoda w pozwanej spółce. Od dnia zatrudnienia do dnia rozwiązania stosunku pracy powód przewoził zarówno materiały niebezpieczne, jak i towary neutralne. Okoliczność, zgodnie z którą strona pozwana w świadectwie pracy wskazała, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 19 września 2015 r. nie mogła stanowić podstawy do uznania roszczenia powoda za zasadne.

Z ustaleń Sądu poczynionych na podstawie przeprowadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana spółka zaczęła odprowadzać za pracowników składki na emerytury pomostowe z tytułu transportu towarów niebezpiecznych od dnia 1 kwietnia 2013 r. Decyzję w tym zakresie podjął zarząd spółki, któremu P. M., pełnomocnik spółki, przedstawił postulaty pracowników w przedmiotowej kwestii. Mimo, iż z przeprowadzonych ustaleń wynikało, że pracownicy w rzeczywistości nie wykonują stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, zarząd pozwanej spółki postanowił opłacać składkę na Fundusz Emerytur Pomostowych wobec faktu, że składka nie była, w ocenie zarządu, wygórowana.

Opłacanie składek na Fundusz Emerytur Pomostowych było więc efektem wyłącznie postulatów pracowników i decyzji zarządu pozwanej spółki, nie wynikało zaś z istniejącego stanu faktycznego i faktycznych warunkach pracy, zobowiązujących pracodawcę do odprowadzania powiększonych składek z tego tytułu.

Nie sposób także pominąć faktu, że pozwana spółka (zarówno przed dniem 1 kwietnia 2013 r., jak i po tym dniu) nie prowadziła ewidencji przewozów produktów niebezpiecznych wykonywanych przez danego pracownika. Powyższe prowadzi do konstatacji, w myśl której strona pozwana opłacając powiększone składki na Fundusz Emerytur Pomostowych w żaden sposób nie weryfikowała faktu wykonywania przez pracowników stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewozu produktów niebezpiecznych, wobec czego okoliczność uznania przez stronę pozwaną, że powód w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 19 września 2015 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie może przesądzać o charakterze pracy powoda w spornym okresie.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w ocenie Sądu były przedstawione przez stronę pozwaną dowody w postaci wydruków z Internetu przedstawiających oferty pracy strony pozwanej, tj. fakt, że w okresie, kiedy zatrudniała powoda oferty zawierały informacje jedynie o zatrudnieniu kierowców „kat A + E w międzynarodowym transporcie chemii płynnej w cysternach”, a obecnie oferty są skonstruowane w ten sposób, że zawierają informacje, że poszukuje

kierowców „kat A + E w międzynarodowym transporcie chemii płynnej w cysternach oraz tradycyjnych naczepach”. Ten fakt, że strona pozwana zmieniła sposób formułowania ofert o poszukiwaniu pracowników o określonych kwalifikacjach nie przesądza o tym, że powód faktycznie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy przewożąc materiały niebezpieczne. Świadczy to jedynie o tym, że strona pozwana w okresie zatrudnienia powoda potrzebowała pracowników, którzy mieli uprawnienia do przewożenia towarów niebezpiecznych, które to uprawnienia powód posiadał, jednak to nie zmieniało faktu, że posiadając takie uprawnienia przewoził również materiały neutralne. Sposób formułowania ofert pracy nie ma w ocenie Sądu żadnego wpływu na fakt pracy powoda w spornym okresie.

Informacyjnie Sąd wskazuje również na to, że w sprawie z powództwa Z. G. przeciwko stronie pozwanej prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieście IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w bardzo podobnym stanie faktycznym Sąd oddalił powództwo o sprostowanie świadectwa pracy, a wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację powoda od tego wyroku.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia żądania sprostowania świadectwa pracy powoda, co skutkowało oddaleniem powództwa jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie II sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, że na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w kwocie 60 zł, ustalone zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), a także kwota 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty od pełnomocnictwa, co łącznie wynosi kwotę 77 zł.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi w sprawie kosztami sądowymi Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążył Skarb Państwa, mając na uwadze, że zgodnie z dyspozycją art. 98 k.p.c. nie było podstaw do obciążenia tymi kosztami strony pozwanej, jako wygrywającej proces, natomiast powód był zwolniony z obowiązku ich uiszczenia z mocy ustawy.